

[Mimi Jakobsen]

Man kan i dag øjensynlig kun forholde sig kritisk den ene vej. Yderfløje, der daglig angriber samfundet og dets institutioner med brask og bram, betegnes som bevidste. Mere moderate, der ønsker en lov eller nogle bestemmelser ændret, laver hetz og skaber splid. Lad dette være et svar til de ordførere, der har anvendt disse udtryk.

Jeg vil gerne understrege, som jeg altid gør det i denne forbindelse, at CD ikke retter noget angreb på lærerne. De fleste lærere underviser, som vi og flertallet ønsker det. Et mindretal underviser ikke, som vi ønsker det, men det har de ret til ifølge loven, og derfor er det loven, der skal ændres. Det er ikke noget angreb på lærerne. Hermed svar til de ordførere, der har beskyldt CD for angreb på lærerne.

Jeg vil ganske kort knytte nogle kommentarer til de enkelte punkter i vort forslag. For det første ønsker vi med vort forslag om ændring af formålsparagraffen at præcisere, at skolens vigtigste opgave er undervisning. Det kan ministeren kalde intetsigende. Jeg tror ikke, det er intetsigende for de forældre, der oplever, at den pædagogiske linje drejes mere og mere fra det undervisningsmæssige til det sociale og det holdningsbearbejdende. Vi understreger endvidere, at det overlades til forældrene at give deres børn holdninger til forhold, der ligger ud over, hvad der vedrører skolens dagligdag.

For det andet ønsker vi, som det fremgår af punkterne 2 og 3, at styrke visse obligatoriske fag – her er vi ganske enige med det konservative folkeparti; det kommer vi tilbage til under det næste forslag – men samtidig ønsker CD at skabe en fællesnævner for folkeskolen. Den danske folkeskole er samfundets tilbud til forældrene. De kan tage imod det, eller de kan lade være. Men bl. a. af hensyn til elevflytninger er det af afgørende betydning, at der opstilles visse minimumskrav for, hvad undervisningen i de obligatoriske fag i hvert fald skal indeholde, og disse krav skal godkendes af undervisningsudvalget. Det betyder ikke, at alting skal ligge fast, for hvad man i øvrigt beskæftiger sig med ud over disse minimumskrav, ønsker vi aldeles ikke at blande os i; det er op til elever, forældre og lærere på det pågældende sted, men visse fælles træk må der være. Vi mener, der er alt for vide rammer i de nuværende formålsbeskrivelser, således at hver enkelt folke-

skole i dette land kan lægge sine egne ideer og emner ind i f. eks. dansk- eller historieundervisning. Vi ønsker under udvalgsarbejdet at fremlægge eksempler på denne spredning i, hvad fagene egentlig anvendes til, og vi håber, at de partier, der, som det blev anført, er ansvarlige for skoleloven, som stod bag skoleloven, vil tage stilling til, om de ønsker denne spredning, eller om de ligesom vi mener, at der skal en stramning til, således at man sikrer det fælles grundlag.

Punkterne 4 og 5 vedrører prøver og eksamener, som vi ønsker genindført, og igen skal jeg understrege vor enighed med det konservative folkepartis forslag. Det er bestemt ikke vores indtryk, at eleverne har noget imod, at der stilles krav til dem, tværtimod. Kravene skal naturligvis tilpasses den enkeltes evner og forudsætninger, men krav skal der til. Jeg vil vove den påstand, at en del af den skoletræthed, der eksisterer i dag, eller som man siger eksisterer i dag, måske skyldes, at der ikke stilles relevante krav nok. Prøver giver elever, lærere og forældre en garanti for, at pensum er forstået. Der er ikke tale om prøver, der skal bestås, men alene om prøver, der skal give denne garanti, og som skal gøre det muligt for eleven at opnå tilfredsstillelsen ved at få konstateret, at han eller hun er blevet dygtigere – ikke dygtigere end de andre, men dygtigere, end han eller hun var i går. Ønsket om eksamener afsættet efter evner og forudsætninger nødvendiggør naturligvis netop, at man såvel efter 9. klasse som efter 10. klasse afslutter med to forskellige prøver, alt efter hvilket niveau man har valgt; også her er vi ganske enige med det konservative folkepartis forslag.

Endelig foreslår vi i punkterne 7 og 8, at de små elever dels skal starte tidligere, således at børnehaveklasse bliver obligatoriske og der lægges mere vægt på undervisning på dette klassetrin, end det i dag er tilfældet, dels at der i det hele taget gives mulighed for flere timer til de små. Netop disse aldersklasser spises i dag af med alt for få timer. De møder i skolen og tror, de skal undergå et miljøskifte: nu skal der ske noget, nu skal vi i gang med at lære noget, og så tilbyder man dem 3 × 45 minutters undervisning eller skolegang, eller hvad man nu skal kalde det.

Det koster penge, men ønsker man højere kvalitet og skærpede krav, må man betale, og det er CD parat til.